

# *Migranti*

Sunce je nemilice pržilo iznajmljenu kuću za odmor koju smo nas nekoliko iznajmili preko vikenda. Rijeka je mirno tekla i ribe su lijeno plivale ne skrivajući se od nas. Obala je s naše strane bila uređena za kupače, a s druge je strane bila obrasla u gustiš. Tamo negdje je granica s Bosnom. Vlasnik, razvojačeni branitelj prošloga rata, rekao nam je da ne trebamo brinuti. Nitko se od tamo ne pojavljuje, u blizini nema naselja ni ljudi. Lijeno smo sjedili pod širokim suncobranom na terasi i uživali. Na širokom drvenom stolu, pred svakim od nas stajale su limenke ispijenog piva. Lagano omamljeni od sunca i piva, povremeno bismo se bacali u rijeku i plivali zajedno s uznemirenim ribama. Onda bismo se smijući vratili za stol, zavalili na stolice i otvorili nove hladne limenke. Netko bi donio narezane crvene šnite pršuta i komadiće kruha, netko drugi zdjelu s voćem, rosnim i slatkim, a treći bi palio vatru i pripremao roštilj. Ništa nije remetilo mir i ljepotu dana. Radost života!

Pred nama se zelenilo polje kukuruza. Još nije bilo vrijeme za berbu. Puteljak koji je vodio do naše kuće, lagano je vijugao kroz kukuruzovište i upotpunjavao idiličnu sliku Monetovog ili Manetovog, možda Van Goghovog piknika. Svakako impresionist. Navečer smo palili svijeće i razgovarali, pili, jeli, pjevali i plesali, smijali se do kasno u noć. Iako sam bila umorna i odmah tvrdo zaspala, u neko doba probudili su me neki zvukovi, šuškanje vani, pred kućom. Prenula sam se i osluškivala. Možda je zbog vjetra šuškalo lišće, možda kukuruz, možda kakva divlja životinja? Bojala sam se, ali nisam nikoga budila, a onda me savladao san. Ujutro je opet granulo sunce, svi su se veselo probudili i sjeli za stol s prvim šalicama kave. Možda bih i bila zaboravila na strah prošle noći da se nije pojavio vlasnik kuće pitajući nas je li sve u redu i trebamo li što.

Ja sam noćas čula neko šuškanje vani. Ima možda divljih životinja – pitala sam ga.

O da, ha ha ha ha, ima, ima. Ovuda, naime, prolaze migranti iz Bosne, ali ne

brinite, ja sam tu, a i policija nadzire svaki pedalj. Nema šanse da prođu!

Tolike priče o migrantima... Kažu da krađu, provaljuju u kuće, siluju, a sad su tu negdje, pomislila sam užasnuta. Tada ugledah kako iz kukuruza izlazi mladić. Tetura prema nama držeći ruke visoko iznad glave.

Pliz, pliz water! – nježno je progovorio.

Zaledila sam se i ostala stajati na mjestu dok su ostali ušli u kuću To je znači to. Tako znači izgleda migrant. A onda sam ušla u kuću, iznijela flašu s vodom i pružila mu je. Kleknuo je, nagnuo glavu i zahvaljivao.

Thank you, thank you – ponavljao je. My sister and brather are thirsty there too –

pokazao je prema kukuruzu.

Potrčala sam opet u kuću i iznijela svu vodu koju smo imali. Bio je sitan, mršav ispijen i umoran, ali bio je čovjek, običan čovjek kao i mi. Vlasnik kuće gledao je neko vrijeme, a onda ga gurnuo nogom i viknuo.

Go run out of trash stink so I don't shoot you, now the police will arrive!

Gamad smrdljiva, ko zna koliko ih čući u kukuruzu. Ne trebaju nam. Nek se vrate

odakle su došli. Lažu i krađu, nemaju dokumente, ali mobitele svi imaju!

Mladić se digao i polako natraške krenuo prema kukuruzu.

Where are you from? – viknula sam.

From Pakistan – odvratio je.

Bože mili, iz Pakistana, pa nije to sto ni tisuću kilometara. Kako su jadni putovali, što su jeli?

Are you hungry?

Yes, please – šapnuo je.

Otrčala sam u kuću, natrpala u vrećicu sve što smo imali i pružila mu je. Oh, kako me je bilo sram našeg blagostanja. Oni su samo željeli živjeti, daleko od svojih kuća, tragajući za nečim boljim. Ušla sam u kuću posve skrhana od doživljenog, a onda sam čula pucnjeve. Nesvjesno sam brojila rafale i mislila na ubijene migrante u kukuruzu, a onda sam ih ugledala na rubu prašnjave staze. Stajali su na hrpi stišćući se jedan uz drugoga, a policajci su ih zbijali još više i udarali ih pendrecima. Čuli su se jauci, ali više nisam bila sigurna je li to jauču oni ili ja. Stigao je i policijski kombi. Zatvorila sam oči i čekala. Uskoro je sve utihnulo.

Nebo je i dalje bilo plavo, bez ijednog oblačića i sunce je sjalo, a potok je mirno tekao i ribe su plivale.

***Ljiljana Meštrić, Novi Marof***